

РЕШЕНИЕ

№ 6366

гр. София, 21.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в публично заседание на 01.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мария Николова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **3929** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 144-178 АПК във връзка с чл. 328 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/, вр. чл. 327 от с. з. Образувано е по жалба на Б. К. Д. срещу Заповед № АС-32 от 21.02.2013г. на Председателя на Софийски районен съд за обръщане на внимание.

В жалбата се твърди, че оспорваната заповед е постановена в противоречие със закона, при липсата на компетентност и не е съобразена с целта на закона. Жалбоподателят посочва, че при постановяване на заповедта, председателят на СРС се е позовал на становище на помощната Етична комисия при СРС, която е приела, че по дела с [фирма], жалбоподателят не бил заинтересован, че не съществува конфликт на интереси, въпреки взетия банков кредит, поради което отводите му по делата с тази банка били в противоречие с Етичния кодекс на магистратите. Жалбоподателят оспорва тези констатации. Твърди, че личният му интерес да си прави отвод от разглеждане на делата с Р. Б. ЕАД произтича от интереса му да упражнява съдийската професия, тъй като според него е налице конфликт на интереси. Моли съдът да отмени оспорваната заповед и по съображения изложени в писмени бележки.

Ответникът – Председателя на СРС, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата по подробно изложени в писмени бележки съображения. Изложеното в тях преповтаря мотивите на оспорвания административен акт. Посочва, че разпоредбата на чл. 327 от ЗСВ дава възможност на административния ръководител, за нарушения на служебни задължения, които не са основание за ангажиране на дисциплинарна отговорност на служителя, да издава заповед за обръщане на

внимание. Твърди, че не са допуснати процесуални нарушения, въпреки липсата на изрично регламентирана процедура при издаването на заповед като процесната. Моли съдът да отхвърли жалбата и да потвърди заповедта. Претендира разноси под формата на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа и правна страна:

Процесната заповед за обръщане на внимание съдът намира, че е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, който засяга неблагоприятно правната сфера на адресата си. Въпреки, че с тази заповед не се налага дисциплинарно наказание, същата става част от кадровото досие на съответния магистрат и може да бъде взета предвид при кариерното му израстване. С тази заповед се засяга доброто име и професионалното достойнство на магистрата, по отношение на който е издадена, поради което за него следва да има възможност да се защити, като я оспори по реда за оспорване на индивидуални административни актове. Практиката приема, че тези заповеди се издават за нарушения на служебните задължения, които не са толкова тежки, че да са основание за ангажиране на дисциплинарната отговорност на магистрата. В този смисъл Определение № 6844 от 26.05.2010г. на ВАС по дело 5691/2010г., Решение № 1119 от 23.01.2012 г. на ВАС по адм. д. № 11596/2011 г. Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на акта, за която е налице пряк и непосредствен интерес от обжалването. Същата е подадена в срока по чл. 140, ал. 1 АПК. В заповедта липсва указание за възможността за нейното обжалване и органа пред когото може да стане това. По изложените по - горе съображения, че същата е индивидуален административен акт, при преценка на допустимостта на жалбата, с оглед подаването и в срок, следва да се приложи разпоредбата на чл. 140, ал. 1 АПК. Заповедта е връчена на Д. на 21.02.2013г., а жалбата е депозирана на 08.04.2013г. Предвид изложеното съдът приема, че жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество тя е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

От представения договор за банков кредит от 25.09.2008г. се установява, че между Б. К. Д., в качеството му на кредитополучател и Р. Б. ЕАД, в качеството и на банка, е сключен договор по силата, на който банката е предоставила на Д. кредит в размер на 85000 евро, при условия и погасителен план, уговорени в договора. Жалбоподателят твърди и представя доказателства (писмо изх. № на Р. ЕАД № 00171681/08.08.2013г. и приложенияте към него специални условия за отпускане на кредити в евро и обезпечени с ипотека за съдии към 25.08.2008г.), че за него договорът е сключен при по - благоприятни условия, в сравнение с кредити отпускани на други физически лица, които нямат качеството на магистрати. Във връзка с така сключения договор, жалбоподателят в качеството му на съдия от Софийски районен съд, по всички разпределени му дела със страна банката, с която има сключен договор за кредит, си е правил отвод, видно от представените по делото определения, като тази практика датира от 2009г. Делата, по които съдията си е правил отвод са образувани по Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК със заявител Р. Б. ЕАД, с изключение на гр. дело 46 256/2012г., което е образувано по искова молба от Р. Д. В. срещу Р. Б. ЕАД. Производството, приключило с оспорваната заповед, е започнало по повод Определение от 05.10.2012г. по гр. гело 46256/2012г., с което Б. Д., като председател на СРС, I Гражданско отделение, 28 състав се е отвел от

разглеждане на делото и е разпоредил същото да се докладва на председателя на СРС за определяне на друг съдия - докладчик по делото. Видно от резолюцията на председателя на СРС от 13.10.2012г. върху придружителното писмо за изпращане на делото за определяне на нов съдия докладчик, отводът и писмото са изпратени на Комисията за професионална етика към СРС. Комисията е изисквала становище от Д. по повод изпратения и сигнал, като същият се е възползвал от възможността и е депозирал такова на 17.12.2012г. В същото са посочени неизчерпателно делата (изброени по години), по които Д. си е правил отвод. Като причина за отводите е посочен отпуснатия банков кредит от Р. Б. ЕАД. Комисията по професионална етика към СРС се е произнесла със Становище. В същото е посочено, че е налице нарушение на правилата, въведени в Кодекса за етично поведение на българските магистрати, от страна на Д. по повод на отводите му с дела, по които страна е Р. Б. ЕАД. От представената Декларация по чл. 12, т. 2 във връзка с чл. 14 от Закона за предотвратяване на конфликт на интереси, рег. № 98-00-3724/12.09.2009г. на ВСС, е видно, че Б. Д. е декларирал, към датата на встъпването му в длъжност, договора си за банков кредит с Р. Б. ЕАД. От представените Протокол № 11 от заседание на ВСС от 21.03.2013г., вкл. и пълния стенографски протокол, се установява, че издадената заповед за обръщане на внимание е приета за сведение, приложена е към кадровото досие на магистрата. Тези доказателства подкрепят извода на настоящия съд, че с процесната заповед се засягат правата на нейния адресат и че същата, след като е приложена към кадровото досие, може да окаже влияние върху кадровото израстване на магистрата, върху неговото професионално име.

По делото са представени доказателства за обжалването на Заповед № АС-32/21.02.2013г. пред ВСС – Възражение рег. № 11-07-204/28.02.2013г. ВСС няма законово установено задължение за произнасяне по жалби депозирани срещу заповеди по чл. 327 ЗСВ. Поради това настоящият съд няма да обсъжда така подадената жалба и действията на ВСС. Неотносимо за спора е изпратеното от ВСС кадрово досие на Д., въпреки че съдът е отхвърлил искането за представянето му, поради което същото няма да бъде обсъждано.

Предвид установеното от фактическа страна съдът намира следното от правна страна.

Процесната заповед е издадена от компетентен орган – административния ръководител на СРС. При издаването и не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Заповедта е издадена в писмена форма, съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. ЗСВ не урежда процедурата, по която следва да се процедира при издаване на заповед с правно основание чл. 327 ЗСВ. Поради това съдебната практика приема, че следва да намерят приложение основните процедурни правила на административното производство, които гарантират изясняване на всички обстоятелствата, както и да се гарантира правото на защита на съответния съдия, прокурор или следовател. В случая, на Д. е предоставена възможност да депозира отговор във връзка с постъпилия сигнал до Комисията по професионална етика в СРС от председателя на СРС и същият се е възползвал от това си право. Запознат е и със Становището на комисията. Спазен е принципът за гарантиране на правото на защита на лицето.

Съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон. В разпоредбата на чл. 327 ЗСВ, която е посочена като правно основание за издаване на оспорения административен акт, е предвидено, че административният ръководител може да обръща внимание на съдиите от районните, окръжните, административните и

апелативните съдилища, на прокурорите от районните, окръжните и апелативните прокуратури и на следователите от Националната следствена служба за допуснатите от тях нарушения по образуването и движението на делата или по организацията на работата им, за което уведомява Висшия съдебен съвет. От съдържанието на разпоредбата се налага изводът, че обръщането на внимание може да бъде осъществено от административния ръководител за допуснати нарушения, свързани с образуването и движението на делото или по организацията на работата им. Отводите на съдиите от разглеждане на разпределени им дела не са сред изрично посочените като основание за обръщане на внимание, но не са и сред изключените. Следователно следва да се прецени дали отводите на съдия Д. са свързани с допуснати от него нарушения по движението на делата, доколкото, в процесната заповед е посочено, че се издава във връзка с констатирани нарушения при движението на делата от страна на Б. Д., извършени чрез нарушение на Кодекса за етично поведение на българските магистрати /КЕПБМ/. На съдия Д. е обрнато внимание по повод на извършвани от него отводи по дела, по които страна е Р. Б. ЕАД. Съдът намира, че с отводите си съдия Д. не е допуснал нарушение при движението на делата, както и че същите не са свързани с нарушение на КЕПБМ. На първо място защото отводите му са само по дела със страна по тях посочената банка. На второ място тези отводи не са инцидентни, а са трайна практика на съдията датираща от 2009г. На трето място, съгласно раздел IV Правила за предотвратяване конфликт на интереси чл. 9.1 от КЕПБМ магистратът не допуска участието си в производства при наличие на конфликт на интереси. При съмнение за подобен конфликт е длъжен да обяви фактите и при необходимост да се оттегли. Д., в качеството му на съдия е преценил, че ще е налице конфликт на интереси, ако решава дела с участието на банката, от която е получил банков кредит. Тази преценка е лична, свързана е с убежденията на съдията и неговото чувство за непристрастност и не би следвало да се възприема, като нарушение на КЕПБМ и с оглед принципите на независимост, непристрастност, справедливост и прозрачност, залегнали в същия този кодекс. Отводи по делата само на тази банка не следва да се определят като нарушения във връзка с движението на делата. Друго би било, ако отводите са правени избиращелно, с оглед примерно правната и фактическа сложност на разпределеното на съдията дело, наличието на много страни в процеса и други подобни, с оглед принципа на вежливост и толерантност. Такива мотиви в заповедта не се съдържат, не се ангажираха и доказателства за наличието на такива обстоятелства. Обратното, само едно е исковото дело (което предполага по - голяма фактическа и правна сложност), по което Д. си е направил отвод. Останалите дела са по т. нар заповедно производство. Отделно от всичко изложено до тук, настоящият съдебен състав намира, че сам по себе си отводът по делата, не е свързан с движението на същите. С движението на делата е свързано тяхното обездвижване, насрочване, отсрочване в законово определените срокове, постановяване на съдебните актове в срок, тъй като това са процесуалните действия влияещи върху движението на делото до приключването му със съдебен акт в разумен срок. Отводът би бил основание за обръщане на внимание за движението на делата само в случаите, в които същият е направен след необосновано дълъг период от време, което да е довело до забавяне разглеждане на делото. В случая, в заповедта не са посочени мотиви в тази връзка, а от представените по делото доказателства се установява, че Д. е постановявал определенията си за отвод средно в двуседмичен срок от образуване на делото.

По изложените съображения процесната заповед се явява незаконосъобразна и като такава следва да се отмени. Жалбоподателят не претендира разноси, поради което такива не му се присъждат. Претендираните от ответника разноси не му се следват с оглед изхода на спора.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение – 32-ри състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Б. К. Д. Заповед № АС-32 от 21.02.2013г. на Председателя на Софийски районен съд за обръщане на внимание.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република Б..

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: